

σερβίους !...

Τό πρωτό τό καζάνι άπάνω στή φωτιά ζαιγότανε και έγω στυμμένος μ' ένα κάρβουνο στό χέρι, άλογάριζα άπάνω σ' ένα κάρρο.

— Σε μιά όκιά κρέας, τρακόσια δράμα φασόλια, σέ τριανταπέντε όκάδες κρέας, πόσα φασόλια, πρέπει νά βάλω :

1 όζ. κρ. 300 φασ.
35 όζ κρ. X

•'Ο άγνωστος X ισούται με τόν ύπεράνω αύτοϋ όμοσιδή...
•Έξαφνα μιά άγνωσφονία με έβγαλεν από τούς λογαριασμούς μου.

— Στρατιώτη ! Στρατιώτη ! Βρέ τί κάνεις αύτοϋ στρατιώτη !
— Μαγειρική προπαρασκευή.

•'Ο δεκανέας άφρισε.
— Βρέ χαλάσαν τό καζάνιο άδειανό άπάνω στή φωτιά ! Γίξε νερό και τό κρέας πού νά σέ πάρη ό διάολος, γρήγορα !

•'Ο δεκανέας άφριζε τότε κρέας και κρεμμύδια κι' άλάτι και τό πταζε γρήγορα, μέσα στό καζάνι.

— Πάνε τά καζάνια, τάκαψε !
— Μά έτσι νά τό ρίξω, χωρίς λογαριασμό !
— Λογαριασμό θέλουν, ή νερό ;

Είχε δίχρη. Στόν ύπολογισμό είχα λησμονήσει τό...νερό.

•'Ο δεκανέας άφριζε τότε κρέας και κρεμμύδια κι' άλάτι και τό πταζε γρήγορα, μέσα στό καζάνι.

•'Εξότταξα όλο αύτό τό άνακάτεμα τών παντοσιδών πραγματιών πού μέσα στό καζάνι έβραζαν και έταλάνισα μέσα μου, όλους εξείρους, πού τό μισημέρι θά τά τρώγαν.

Και όμως, σάς βεβαίω, πως νοστιμώτερο φαί, δέν έφαγα στή ζωή μου. Και φρουζομένοι από τό φαί, έπειτα από τό συσσίτιο οί στρατιώται, εύλογοϋσαν τόν τεχνίτη πού... τούς τό μαγειρεύε !

Καλά είπαν, πως ό καλύτερος μάγειρας είναι ή πεύνα και ή όρεξίς.

Νόστιμο είπα τό φαί ; •'Αμά ή ζουραμίνα ;
•'Οχι μόνον έτρεφε, όχι μόνον έννοστιμίζε, αλλά ένέπνεε σαν... Μούσα, τούς στρατιώτες.

•'Ο Βέλτσος από την Αίγυπτα, μου φαίνεται, ή ό Μιχάλης ό Ροδάς, της κάμαν ένα έλέγειο :

Τι παρολή και νόστιμη,
πασιά και φουσκομένη,
πού είναι ή άγάπη μου !...
έκ' είναι...ζουραμίνα,
ή δοξία, ή ζουστασιική,
γίγκατά μου, έρομένη !
Τή λέτ'... ώ, όου ! όριο !
τή λέτ'... ζουραμίνα !...

•'Ετσι περνούσε ή ζωή ξεγνοιαστα κι' ευχάριστα.
Ουδέποτε αισθανθήκαμε τόν έναντό μας έλαφρότερο και την ψυχή μας πειό χαρούμενη.

Είχαμε ζαναγεννή παιδιά.
Μά σήμερα, σαν τά αναθυμώμαί όλα αυτά, ένα χέρι άόρατο αισθάνομαι νά μου τραβήη μιά κατακιά στόν αυχένα :

— Κάτσε κάτω βρέ ήρσα ! •'Εχθροί της •'Ελλάδος, μωρέ, δέν είναι οί Τούρκοι ή οί Βούλγαροι, αλλά οί ίδιοι οί •'Ελληνες !...
Σταμ. Σταμ.

*

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΠΕΡΝΑΡ ΣΩΟΥ

— Μέσα σέ μιά φυλακή, εκείνο που είναι περισσότερο στυχορρημένος κι' ένκεντριμένος άπ' όλους είναι... ό διευθυντής της !

— •'Η πραγματική άρετή συνίσταται όχι στό νά μη ύποκύπη κανείς στό έδατώματά του αλλά στό... νά μη έχη έιολου έδατώματα !

— •'Αμα πρόκειται νά κάμετε κακό στόν γείτονά σας, άποφεύγετε τί ήμίμετρα.

— Δυ πιστεύετε πρós τόν άνθρωπο πού δέν φοβίται παριτόν. •'Επουρίνιο Θεό.

— Δέν επιθυμώ πια την εύτυχία. •'Η ζωή αξίζει περισσότερο ά' αύτήν..

— •'Οποιος δέν ήλπισε ποτέ του, δέν μπορεί ποτέ του και ν' άπελπισή.

— •'Η τιμωρία τού ψεύτη δέν είναι ότι δέν τόν πιστεύουν, άλλ' ότι... αύτός δέν μπορεί νά πιστεύση κανένα !...

Τά μόνα άπαραίτητα στον πρώτον έρωτα είναι... πολλή βλακεία και λίγη περιέργεια.

— •'Η φτώχεια δέν είναι κάτι διητό όποιον δικαιοϋται κανείς νά υπερηφανεύεται...

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Ο... ΒΟΥΝΑΝΘΡΩΠΟΣ !

•'Ενας Γάλλος αεροπόρος πού έτρεχε νά περάση δύο φορές με τό αεροπλάνο του έπάνω από την νότιο Μικρασία παρετήρησε ένα περίεργο φαινόμενο.

•'Η μέση της όροσειράς τού Ταύρου παρουσιάζει όταν την βλέπει κανείς από ψηλά τό θέαμα άνθρώπων, ίβρους... 8 χιλιομέτρων !

Τό φαινόμενο αύτό κανείς δέν τό είχε παρατηρήσει ως τώρα και πολύ φυσικά, αφού για νά τό ίδη κανείς πρέπει νά άνεβή πεί ψηρός 2.000 μέτρων ! Αυτός είναι άλλωστε κι' ό λόγος πού τό περίεργο αύτό φυσικό άγαλμα έμεινε άγνωστο επί τούτους αιώνες.

•'Εν τούτοις φαίνεται ότι στην αρχαιότητα βρέθήκαμε κάποιος πού τό παρατήρησε.

•'Ως γνωστόν στην αρχαιότητα παρουσιάσθηκε μιά μέρα στόν Μέγαν Αλέξανδρο ένας γλύπτης και τού έκανε μιά παράξενη πρόταση : Νά σκαλίση δηλαδή ένα βουνό όλόκληρο και νά γράψη τό άγαλμα τού Μακεδόνος κατακτητού ! •'Ελεγε δε ότι τό έργο του θά ήταν τόσο γιγάντιο, ώστε θά όχηροϋσαν μπροστά του όλα τά άλλα θαύματα της άνθρωπίνης τέχνης, όπως, λόγον χάριν, ή Σφίγξ, ή Πυραμίδα της Αίγυπτου, ό κολοσσός της Ρόδου κ.λ.π.

Τό άγαλμα αύτό, έβεβαίωσε ό γλύπτης, θά ήταν άντάξιο τού μεγάλου κατακτητού και άνάλογο τών άθλων του. Με τό ένα χέρι του θά βάσταζε μιά... πόλι και με τό άλλο ένα... δάσος, θά είχε δε στό κεφάλι του δύο λίμνες !

Καθόλου άπίθανο λοιπόν νάχε άνακάλυψη τό σημά του βουνού αύτού ό αρχαίος γλύπτης πούκαμε τις άνωτέρω προτάσεις στό Μ. Αλέξανδρο, γιατί τό περίεργο βουνέτιο άγαλμα πού είδε στην όροσειρά τού Ταύρου ό Γάλλος αεροπόρος είναι έτσι ακριβώς ζωμένο από την φύση, ώστε τό ένα χέρι του άπλώνεται ως την μιση χαμοπόλι πού βρισκαται στους πρόποδες του και τό άλλο φθάει ως ένα μεγάλο δάσος. •'Επίσης στον λόφο που άποτελεί την κεφαλή τού βουναγάλματος, αύτού βρισκονται δύο λίμνες, ή μιά με γαλιανά νερά κι' ή άλλη με σποτεινωζορμα.

•'Εννοείται ότι ό Μ. Αλέξανδρος και οί άνάξιοι του όχι μόνον δέν έδεχθήκαν την παράξενη πρόταση τού γλύπτη, αλλά και τόν περάσαν για ήλίθιο και για τρελλό.

•'Όπως φαίνεται όμως από την άνακάλυψη τού γάλλου αεροπόρου δέν ήταν ούτε τρελλός ούτε ήλίθιος. Φαίνεται άπλοιστίατα ότι ήξερε τό παράξενο μυστικό τών κορυφογραμμών τού Ταύρου.

*

ΣΤΙΧΟΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΑΡΓΑΛΕΙΟΥ

•'Η Ζερβοπούλα ή όμορφη κι' άρχοντοθηγατέρα στον άργαλειό της ύφαινε κι' άνάρια έτραγουδοϋσε :

— Διασιδι, καλοδιάσιδο, ημεμένο στό νυχτέρι, διασιδι μ' όταν σ' έρηθε τόν στυχορρηνομου, διασιδι, όταν σ' έδιζόμουνη ήρθεν άπ' τά ξένα, διασιδι, όταν σ' επέλυγα στην έκκλησία τόν είδα, διασιδι, όταν σ' εκόλναγα μώστειεν άραβίνα.

Παίξε, άργαλειέ μου, βρόντησε... πέτα χρυσή σαίτα, τρίψε καυμένα χτένι μου, βιστάτε τόν ήχο μου, νά βγουν τά ύφάδια γλήγω α, νά ράψω τά προκά μου γιατ' ό καλός μου βιάζεται, βιάζεται νά με πάρη.

Κ. Κρυστάλλης.

*

Είνε άμυρά τά δάκρυα κι' άφίνουν ζαρμακάδα
Α. Βαλαωρίτης

Τών δυστυχών άπόλαυσις κι' άνανήσεις είναι
Α. Ραγκαβής

Μ' έν φίλημα γεννώμεθα μ' έν φίλημα γεννώμεν,
κι' έν φίλημα λαμβάνομεν όπότεν τελευτώμεν,
Α. Παράσχος